

Tóth Krisztina

HOLTTÉR

A toronyházak óriás reszelői.
Mögöttük úszó vérnarancs a nap.
Az ablakok már világítanak,
a holdat még egy vattafelleg őrzi.

A ragyogást majd ő jön betetőzni:
az úttest kéken derengő szalag,
visszhangos mélyben egy autó halad,
a játszóteret ívlámpa esőzi.

Húlnak a betoncsúszdák, kőszegélyek.
Ellátni messze innen, ott a bányá,
hol a poros ösvények véget érnek,

a fákon túl, ott a gyerekkor határa.
Tölcsérnyi tájsebét még most se érted,
hiába hajolsz át az éjszakába.